

PETROVÁ CZ ISTVÁN

Tíz éve

Ahogy a lányka párnája alatt
őrzött virágos kendőjét, mibe
a messzi Kedves leveleit rejt,
szemérmesen pirulva bontogatja,
oly meghatottan bontom életem
tavaszának, a gyermek- s ifjú évek
e tíz legszebbikének annyi sok
emlékét őrző súlyos batyuját...
Levelek... Mennyi... Újra olvasom,
s mint lányka szívéhez legközelebb
fogadott barátnőnek, én Tinéktek
megmutatom. Olvassátok el. Ifjú,
rám minden percükben gondoló, szép
szerelmeseim írták mind, — az évek.

1914

EZERKILENC SZÁZNEGYVENNÉGY nyara...
Tizenegy éves múltam akkor én.
Tizenegy fecskét meghozó tavasz!
Tizenegy Köröst langyosító nyár!
Tizenegy kőkényt feketítő ősz!
S tizenegy, vetést takaró fehér
paplan! — Úgy összefolynak bennem, mint
a most festett kép színei esőben.
Emlékek? ... Apám ideges, nehéz
szavai, beteg, törékeny anyám
fátyolos, országos őszi esők
után kitisztuló ég-kék szeme,
s a minden nappal kisebb nagyapó
álomba ringató meséi este...
Kis villanások még, — ám nem tudom,
emlékek? Nagyapó meséi? Álmok? —
S egy lassú, lázas, kába ébredés:
ezerkilencszáznegyvennégy nyara.

EZERKILENC SZÁZNEGYVENNÉGY nyara...

Tavaszból őszebe fulladó rövid nyár.

Nem is nyár, — kínlódó, koraszülött ős:

Még zölden sárbatiprott tengeri,

futóárkokkal szegdelt répaföldek,

a fákról ágastól, éretlenül

levért gyümölcs, szennyesevizű folyók,

apadt-tögyű, járombabújt marhák,

s zavarttekintetű, morc emberek,

kik reszketnek az idegen, kemény-

recsegésű, parancsoló szávaktól,

kik földbe vájnak nyirkos, szűk odút

maguknak, mint a réti állatok.

kik félnek föl, az égre nézni, — ott

rekedten vijjogó sasok hada

kereng, védetlenre lecsapni kész;

s akik csak éjjel járnak fel: fülük

az anyaföldhöz simul... Messze még?...

OKTÓBER... Száraz ős... A ritka légben

ökörnnyál. Bő esőre várt a föld,

s falatnyi felhőt se hozott a szél.

Am egyik éjjel megdörrent az ég,

villámok nélkül zengett szüntelen,

s mikor a nap sápadtarcú leánya,

a fázós hajnal fölkel, mámoros

kiáltást visszhangzott az utca: Jönnék!

S valóban jöttek. Tankok, csillogó

szuronyos katonák, táncoslovú

kozákok, — jött a Vörös Hadsereg!

Nem jött még napkeletről ily igaz

ügyért csatázó had a mondabéli

Csaba királyfi hősi népe óta,

mint ez a Sereg... Útját nem fehér

Tejút őrzi, de millió vörös

csillag süppedő sírhalmok fölött.

A Volgától sztyeppéken és hegyek

csúcsain, s hálás emberek szívében

az Elbáig vörös tűz-csillagok...

Tejútnál szebb... A Szabadítók Útja!